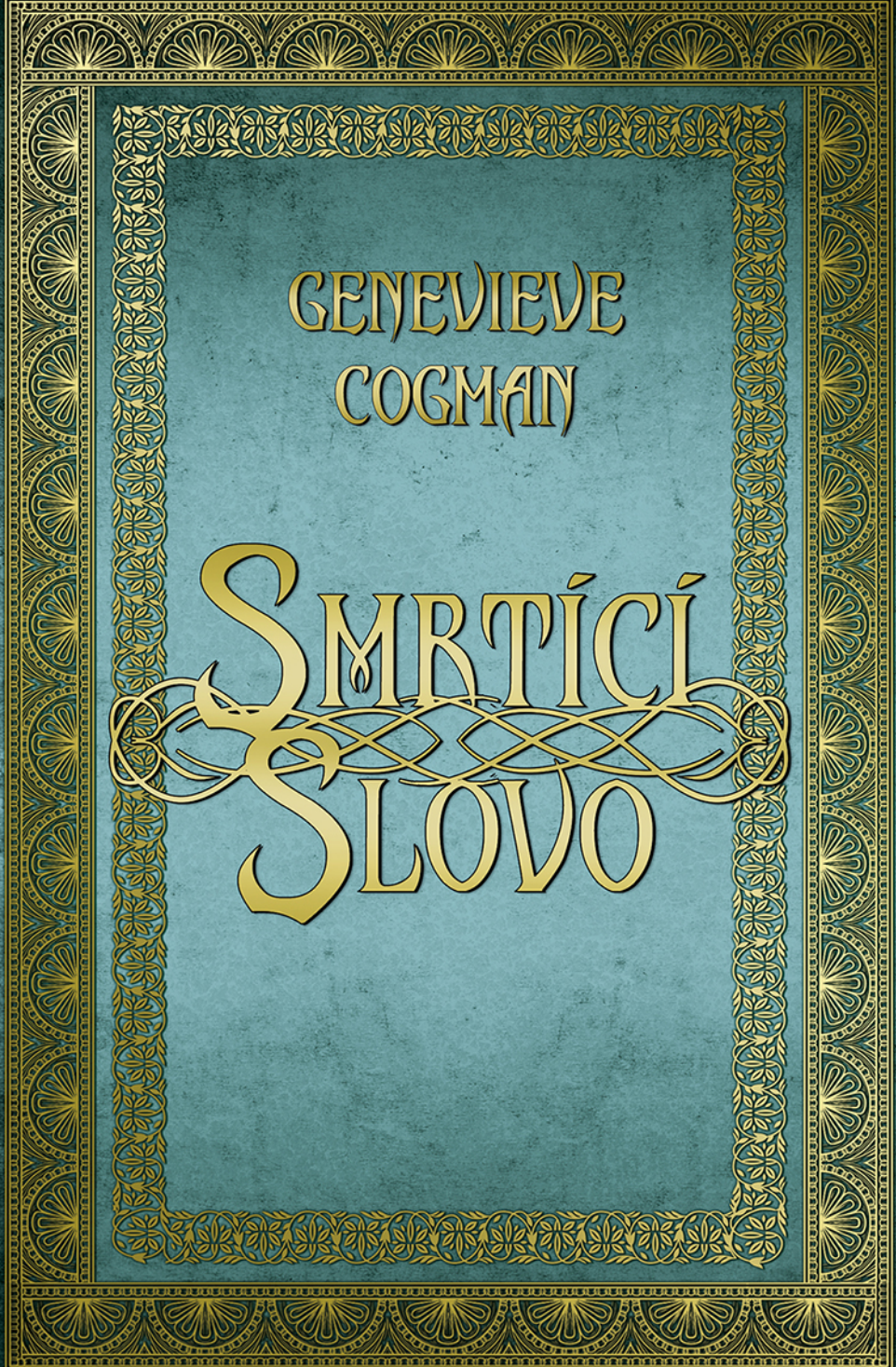
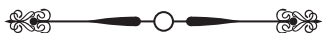

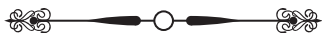

GENEVIEVE
COGMAN

SMRTÍČÍ
SLOVO

SMRTÍCÍ SLOVO

GENEVIEVE COGMAN

Neviditelná knihovna
Knihá pátá

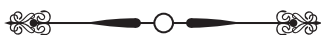

Copyright © 2018 by Genevieve Cogman
First published in 2018 by Pan Books,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited”

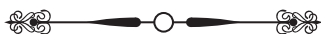
*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Lipšanský, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017, 2021

ISBN 978-80-277-1022-5 (pdf)

SMRTÍCÍ SLOVO

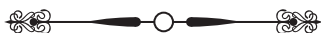
GENEVIEVE COGMAN

Neviditelná knihovna

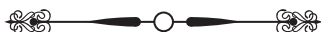
Kniha pátá

Přeložil: Jan Lipšanský

Mým rodičům s láskou a díky za všechno

PODĚKOVÁNÍ

Velké díky mé agentce Lucienne Diverové a mým editorkám, Belle Paganové a Rebecce Brewerové: Velmi si vážím vaší pomoci a redakční práce. (A příště zkusím omezit používání slova „že“...).

Děkuji všem zkušebním čtenářům – Jeanne, Beth, Phyllis, Anne, Iolanthe a všem dalším. Děkuji svému otci za vyhledání zdrojů o pařížské Belle Époque, své švagrové Crystal za jméno Mu Tan, Beth a Walterovi za způsoby nakládání s chlorem a všem ostatním, kteří přispěli užitečnou informací. Děkuji všem spolupracovníkům a kolegům, kteří mne podporovali a tolerovali, když jsem si psala poznámky a cosi mumlala v nevhodných chvílích. Děkuji autorům různých badatelských knih, které jsem při psaní této knihy četla, ať už o pařížské Belle Époque, nebo o divadle Grand Guignol. A díky vám všem, kteří jste četli moje knihy a potěšily vás – hodně to pomáhá. Opravdu hodně.

Děkuji své rodině za podporu a povzbuzení.

A omlouvám se městu Paříž a celé jeho historii. Všechny omyly jsou mou chybou a jdou jen za mnou.

Můj pane otče,

odpusťte spěch a neformálnost tohoto dopisu. Víte, jakou k Vám chovám úctu a že se podřizuji Vaším přáním. Nejspíše jste slyšel, že jsem byl vypovězen ze služby v Knihovně kvůli velkému pohoršení a pro mou lásku k jedné z Knihovnic. Není to vůbec pravda a jde o obromně překroucení fakt.

Ministr Čao, vysoce postavený královský dvořan, byl úkladně zavražděn. O tom jste podle všeho slyšel, můj pane otče. Královna Jižních zemí pak vypsala přes draky, kteří jí sloužili, soutěž na obsazení tohoto ministerského postu. Možná ale nevíte, že nejmladší Knihovník vážně pochybil v souvislosti s touto soutěží. A Irene, moji současnou nadříczenou v Knihovně, pověřili vyšetřováním. Doprovozel jsem ji.

Nakonec jsme museli vypovídat před samotnou Královnou. Irene dovedně a zdatně identifikovala jako viníka člena královnina dvora. Její chování a inteligence by Vás ohromily, otče. I když je jen člověk, její sebeovládání a odvaha jsou opravdu obdivuhodné a její vnitřní síla a jistota mi připomíná to nejlepší v nás.

Protože jsem však drak a pracoval jsem pro Knihovnu, brozilo mi vážné nebezpečí, že budu kompromitovat nás i Knihovnu. Musel jsem tvrdit, že jsem vstoupil do Knihovny z chlapeckého žertu, bez Vašeho vědomí. Všem přítomným jsem řekl, že jsem měl lidskou podobu, takže Knihovníci neznali mou skutečnou povahu. V důsledku toho jsem se musel vzdát své pozice učně.

Uvědomuji si, že to není v souladu s Vašimi většími plány, otče. Ačkoliv jsem do Knihovny nechodil pravidelně, viděl jste výhodu v tom, jaký jsem získal vliv na Knihovníky. Mnohokrát jste řekl, že jsou tajnůstkářští a plně využívají své schopnosti skrývat se ve své Knihovně mezi světy. A i když se k nim v současné době naši příbuzní nechovají nepřátelsky, více informací

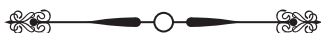
a přístup k jejich tajemstvím mohou naši věci jen posloužit. Můj pane otče, jste nejstarší z dračích králů a nejrespektovanější ze všech dračích pánovníků. To, co Vám slouží, slouží nám všem. Bylo mi ctí, že jsem mohl proniknout do jejich řad a pozorovat jejich chování.

Nechci Vás teď zklamat tím, že jsem selhal. Už zde nemám žádné formální vazby, ale pokorně žádám o Vaše povolení zůstat na mém současném místě, abych mohl upevnit své kontakty. Především s Valem – mistrem detektivem – a Irene, mou bývalou mentorkou.

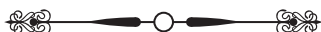
Přirozeně se okamžitě vrátím, pokud si přejete mou přítomnost, můj pane otče. Vaše slovo je pro mne rozkazem. Ale nechtěl bych nechat svou práci napůl nehotovou.

*Váš poslušný syn,
Kchaj*

Tchien Šu: Chlapecké blábolení. Od té doby, kdy v souboji bránil pověst své matky, jsem neslyšel tolik výmluv pro pochybné chování. Zjistěte, co se děje, a pro lásku k bohům i lidem ho nenechejte, aby se jen přiblížil mírové konferenci.

KAPITOLA JEDNA

Koše na oheň hořely pomalým plamenem, když Irene v mučírně čekala na příchod hraběte. Kamenná zeď ji studila do zad dokonce i přes vrstvy oděvů – dirndl, halenku, zástěru a vlňák – a pouta se jí zarývala do zápěstí. Z chodby slyšela ostatní vězně: potlačované slzy, modlitby a matku, která se snažila uklidnit své dítě.

Zatkli ji asi ve tři hodiny, nyní musel nastávat večer. V žaláři neměli žádná okna ani nebylo slyšet zvony zámecké kaple nebo vesnického kostela, ale uteklo minimálně několik hodin. Měla si dát větší oběd.

Dveře se otevřely a jeden ze strážných nakoukl dovnitř, aby zkontroloval, že tam stále je. Jen tak pro jistotu. Přece jen byla připoutána ke zdi, v zamčené mučírně, hluboko pod hradem. Kam by asi tak mohla jít?

Podobný předpoklad by se dal označit za správný, pokud by nebyla Knihovnicí.

Ale v této chvíli si mysleli, že i když je čarodějnice, tak je normální člověk, a tak musela hrát svou roli.

Irene věděla, že se lidé v této malé německé vesnici kousek od hradu budou tuto noc vroucně modlit. Protože strážní hraběte zatkli další čarodějnici – konkrétně ji – a odvedli ji k výslechu. Otto, hrabě ze Süllichenu, neboli Graf von Süllichen, byl pověřivý, paranoidní a pomstychtivý.

Neustále pátral po čarodějnicích a spiklencích proti své vládě. Vesničané se báli, že při svém vynuceném přiznání může prozradit jejich jména.

Chodbou zaduněly okované boty a ozval se tichý pláč. Irene polkla, v hrdle jí náhle vyschlo. Teď zjistí, jestli byl její plán tak chytrý, jak se jí předtím zdálo.

Dveře žaláře se prudce otevřely a narazily do zdi. V nich se rýsoval proti pochodnám za sebou hrabě, ruce založené. Těžký černý sametový kabátec mu dělal širší ramena, než jaká měl ve skutečnosti, ale dva vojáci v pozoru za ním vypadali dostatečně svalnatí na to, aby v případě potřeby zasáhli. Hrabě si Irene měřil pohledem a zamyšleně si přitom hladil bradu.

„Takže,“ pronesl nakonec. „Nejnovější čarodějka, která se odvažuje vplížit se na mé panství a kout proti mně pikle. Copak nevíš, děvče, že všichni ti, kteří přišli před tebou, selhali?“

„Ach, odpusť mi, nejvznešenější hrabě!“ prosila Irene pokorně. Věděla, že její němčina je na tuto dobu a místo příliš moderní, ale třeba bude mít štěstí a bude se to brát jako další důkaz čarodějnictví. „Bylo ode mne hloupé sem chodit. Padám k tvým nohám a žadoním o milost!“

Hrabě vypadal překvapeně. „Přiznáváš svou vinu?“

Irene se podívala dolů na podlahu a snažila se vymáčkout slzu nebo dvě. „Spoutal jste mne řetězem, Vaše Milosti, a na dveřích je krucifix. Jsem svázaná a můj satanský pán mi už nepomůže.“

„Dobře.“ Hrabě se odmlčel, pak si promnul ruce. „Vida, jaká to příjemná změna! Možná tě nebudu muset vyslýchat tak tvrdě jako tvé sestry. Přiznej všechny své zločiny a prozrad' jména svých kompliců. A ještě můžeš být ušetřena zatracení.“

„Ale když já jsem udělala tak hrozné věci, nejvznešenější hrabě...“ Irene zvládla srdceryvně popotáhnout. „Jak bych mohla poskvřnit vaše uši svým přiznáním? Jste šlechtic, vysoko nad takovými věcmi.“

Přesně jak doufala, tohle ho plně zaujalo. „Děvče, není nic, co bys mi mohla říct a já to už dávno nečetl. Možná to nevíš...“

Ve skutečnosti to věděla – a proto tady byla.

„... ale jsem nejvzdělanější muž v celém Württembersku. Z celého Německa sem chodí obdivovat mé knihy. Mou knihovnu zdobí mnohá pojednání velkých svatých mužů i lovců čarodějnic. V dětství jsem si četl *Malleus Maleficarum* od Kramera. Studoval jsem přiznání čarodějnic z celého světa. Tvé nebude jiné.“

Irene napadlo, jak se zbavit alespoň jednoho strážného. „Pak prosím o kněze, nejvznešenější hrabě. Ať se mohu vyzpovídat jemu i vám, a tak se spasit před pekelnými plameny.“

Hrabě přikývl. „Jednáš moudře, ženo. *Stefane*. Přiveď sem teď hned otce Heinricha.“

„Ale, pane,“ zaprotestoval strážný, „říkal přece, že nechce s výslechy mít už nic společného...“

„Blázne,“ utnul ho hrabě. „Ta čarodějnice žadoní o vyznání svých hříchů. Cha! To mu ukáže, že jsem měl celou dobu se svým podezřením pravdu. Přiveď ho a rychle... Je mi jedno, jestli bude zrovna uprostřed mše nebo večere, prostě ho přitáhni sem dolů, aby tahle pochybná holka mohla očistit své svědomí.“

Irene si všimla, že strážný zvedl oči k nebi, ale opatrně, až když se k němu hrabě otočil zády. „Samozřejmě, pane,“ zamumlal, rychle odešel a zavřel za sebou dveře.

„A teď, děvče.“ Hrabě při pomýšlení na nemravné přiznání prakticky slintal. „Pověz mi, co tě přivedlo na mé

panství a do mých rukou – a samozřejmě do rukou matky církve,“ dodal, jako by ho to napadlo až dodatečně. „Varuji tě. Jestli se pokusíš něco zatajit, budu tě nakonec muset začít vyslýchat. Vidiš ta železa, která se rozpalují v koších se žhavým uhlím? Vidiš ten stojan a železnou pannu v rohu místnosti? Mnozí před tebou se snažili mlčet a selhali.“ Zamyslel se. „Nejprve mi řekni, proč máš vlasy ostříhané tak neženským způsobem. Obětovala jsi je svému temnému pánovi výměnou za schopnosti svádění nebo náказы?“

Irene nedokázala přijít na způsob, jak dostat z místnosti i druhého strážného. Musí se s ním vypořádat, než se vrátí ten první. Čas přejít na druhou část plánu. „Ostříhal mi je, když jsem si před ním klekla, nejvznešenější hrabě,“ přiznala. „Promlouval přitom mocnými slovy.“ Což nebylo tak daleko od pravdy. Vlasy jí ostříhal její přítel a bývalý učedník během nedávného výletu do Ameriky v době prohibice. Těžko se dal udržet mezi alternativními světy jeden soudržný účes. Ale v tomto místě a v této době – v šestnáctém století v Německu – by nikdo neuvěřil, že by si žena *dobrovolně* nechala ostříhat vlasy.

„Skutečně?“ Hrabě přešel k místu, kde na pultíku ležela otevřená kniha, a namočil pero do kalamáře. „Ocituj mi ta ďábelská slova, abych si je mohl zaznamenat.“

„Řekl...“ A Irene přešla do Jazyka. Skončila doba předstírání. „**Inkoustě, vleť do očí těch mužů. Řetězy, otevřete se a uvolněte mě.**“

Jednou z mnoha užitečných věcí, pokud jste Knihovnicí – oproti tomu být čarodějnicí – bylo, že Irene mohla použít Jazyk Knihovny k proměnám ve světě kolem sebe. Dokonce i svázaná a připoutaná ke zdi.

Což už nebyla. Těžká železná pouta se otevřela a uvolnila ji. Opatrně udělala pár kroků stranou, než strážného, který si právě mnul oči a řval vztekem i strachem, mohlo napadnout zaútočit směrem, kde předtím stála. „**Kalhoty, spojte své nohavice a spoutejte tak ty, kteří vás nosí,**“ nařídila. Konec konců, *ona* měla na sobě šaty, ne kalhoty, takže to mohlo mít vliv pouze na strážného a hraběte.

„Čarodějnice!“ křičel hrabě a marně kopal do podlahy.

„Myslela jsem, že už to znáš,“ poznamenala Irene a zvedla zkroucený kus železa, pravděpodobně nějaký mučicí nástroj. V té chvíli ji však na něm zajímalo jediné, totiž že je to těžký a tupý nástroj, který se dá docela dobře použít na něčí hlavu.

Po dvou úderech, když se hluk v místnosti výrazně ztišil, otevřela dveře, vyšla do chodby a opět si zavázala přes vlasy odloženou plachetku. Klíč – rovněž z chladné oceli – visel příhodně na zdi, a tak jej použila, aby zamkla dveře, než půjde dál. Měla čas do chvíle, než se objeví Stefan s knězem. Což by mohlo být dostatečně dlouho. Z jedné z mnoha cel se ozvalo další zanaříkání a Irene zjistila, že se cítí rozpolcená. Měla zde za úkol získat knihu ze soukromé knihovny hraběte. Nestávalo se často, že musela svou práci – konkrétně krást knihy, aby se zachovala vyváženost vesmíru – provádět u tak nepříjemného a zvráceného člověka. Na to by se měla soustředit, ne na další oběti jeho lordstva. A pokud s nimi ztratí čas, mohlo by to ohrozit její šanci na získání eposu *Heliand*. Což bylo mnohem důležitější než životy několika venkovanů, kteří by se stejně o Knihovně nikdy nedověděli ani nepochopili její poslání...

Ale osvobodit všechny vězně by znamenalo *slušný* zmatek. Tento protiargument shledala velmi příhodným, což uklidnilo její svědomí, a dokonce skoro i její smysl pro povinnost.

Samozřejmě se to také dalo vyložit jen jako pokus o racionální zdůvodnění. Avšak rovněž to znamenalo, že neopustila vězní hraběte a nebude s tím muset žít.

O pět minut později osvobodila dva vězně, které nechala, aby osvobozovali ostatní, a vytratila se po nejbližších schodech.

Nová překážka se objevila pěkně brzy. Na vrcholu schodiště stála strážnice a nebyla prázdná. Celé tohle místo se podobalo samotnému hraběti – naprosto paranoidní. Neměla se ani kde schovat, schodiště tvořily holé, nahrubo opravené kameny. A ačkoliv je osvětlovaly jen louče, nedalo se zde najít místo, kde se skrýt, kdyby strážé vyběhly ven zjistit, co se to dole děje. Ale Irene měla ještě jeden trik v rukávu.

Napochodovala ke dveřím strážnice, otevřela je a vešla dovnitř.

Čtyři strážníci, kteří zde odpočívali a dělili se o nepovolený džbán piva, na ni zůstali v šoku zírat. Naštěstí žádného z nich nenapadlo okamžitě zakřičet: „Čarodějnice!“ nebo po ní skočit, takže Irene měla dost času promluvit.

„Vnímáte,“ řekla a opět použila Jazyk, „že nejsem ta čarodějnice, kterou hledáte, ale jen další stráž hraběte na pochůzce, a je naprosto normální, že procházím, aniž by vám to stálo za zdržení nebo zájem.“ Zasáhla ji bolest hlavy. Použití Jazyka ke zmatení lidského vnímání bylo namáhavé i za těch nejlepších okolností, natož při působení na čtyři lidi současně. Ale fungovalo to: strážníci jen nepřítomně kývli, protože mozky jim říkaly, že její přítomnost není důležitá. Dva z nich se vrátili k hádce nad kostkami, zatímco třetí začal opět leštit svůj meč.

Ten čtvrtý na ni ale stále civěl. Irene vyschlo v krku, když přecházela místnost, procházela mezi nimi a soustředila se na to, aby ničím nerozptýlila jejich iluzi. Na každý pád by

to nemělo trvat dlouho. Ale jestli ten čtvrtý strážný nějak uvidí pravdu...

„Hej, Johanne,“ zabručel, „už jsi mluvil s Lise o tvé sestře?“

Irene pokrčila rameny a vydala neurčitý zvuk, přičemž cítila, jak jí teče pot po zádech. Ještě tři kroky ke dveřím na druhé straně místnosti. *Ať si ničeho nevšimnou*, modlila se, *ať si ničeho nevšimnou...*

Jeden z hráčů kostek zmateně vzhlédl. „Johann?“ řekl. „Vždyť je to Bruno.“

Ten, který položil otázku, si odfrkl. „Ne, to je Johann...“

Irene proletěla dveřmi a zabouchla je za sebou. „**Dveře, zamkněte se a zasekněte!**“ zalapala po dechu. Slyšela, jak se ozubí zacvakávají, a o chvíli později někdo trhl klikou na druhé straně. Dveře se ohýbaly v rámu, jak se strážé snažily svou vahou pohnout klikou a křičely ve snaze vyvolat poplach.

Tolik k jejímu pocitu bezpečí. Irene proběhla chodbou před sebou. Kameny zde byly ohlazenější a pochodně lepší kvality. To znamenalo, že se blížila k pokojům hráběte v horní části hradu, ale také to znamenalo, že si jí zde mohou daleko spíš všimnout. I kdyby v ní nikdo nepoznal „čarodějkou“, kterou dnes přivedli, všimli by si jejích šatů venkovanky a kladli by jí nepříjemné otázky.

V duchu zhodnotila své zkušenosti Knihovnice. Co jí nejlépe posloužilo během všech těch let, kdy kradla knihy, aby udržela rovnováhu mezi řádem a chaosem? Maximálně jí tak neužitečně hlavou proletělo, že *V případě pochybností skrýt důkazy* nebo *Všechno popřít a požádat o právníka*.

Chci, abych na nikoho nenarazila, až půjdu nahoru. Takže kdyby všichni sešli dolů...

Tato část hradu byla určena sloužícím: kuchyně, strážnice, prádelny, ložnice. Zepředu přicházela vůně vařeného zelí a tuřínu a věštila tak blízkost kuchyně. Což by stálo za to.

Irene počkala, až se někdo objeví. Nakonec přišel sluha s uštvaným výrazem, nesl hromadu složených uniforem. Chytila ho za paži, a než stihl zareagovat, řekla mu: „Vní-máš, jak jsem ti řekla, že v kobkách řádí nespoutaný ďábel a že je to celé pravda. A že musíš shromáždit strážce, aby šly tam dolů a zachránily hraběte.“

Pak ho pustila a ustoupila, a když se spustil poplach, vydala se jinou cestou chodbami služebnictva.

Irene během cesty hradem tento postup několikrát zopakovala. V tomto místě se nacházel až nadbytek stráží a všechny se nyní sbíhaly do spodní části hradu. I kdyby všichni nevěřili v ďábla, určitě věřili v hraběte – a v to, co by jim hrabě mohl udělat, kdyby dostatečně nadšeně nereagovali. Anebo možná *nakonec* v ďábla věřili. V horečnaté atmosféře paniky a podezírání, která toto místo opanovala, se dalo snadno uvěřit v zlo.

Nakonec se s úlevným vydechnutím dostala na scho-diště, jež vedlo k soukromým místnostem a knihovně hraběte. Plán budovy, který si zapamatovala, se zatím zdál být přesným. Dole probíhalo velké pozdvižení, slyšela výkřiky a pády a jako by cítila i kouř – ale objekt jejího zájmu se nacházel nahoře, ne dole. Cítila prudkou bolest hlavy, ale také měla v živůtku schovaný aspirin, až bude po všem. Prozatím vše šlo podle plánu. Tedy víceméně. Tak nějak. Stále žila a blížila se k cíli. A pokud se dole pod schody děje cosi jako revoluce, nu, takové věci se přece stávají.

K otevření několika zámků dveří použila Jazyk, zavřela je za sebou, aby zakryla stopy, a vlekla se nahoru po schodech, přičemž cestou obdivovala tapisérie a vyšíváné koberečky na podestách. Tato věž, stejně jako zbytek hradu, byla postavena z těžkého kamene, aby vydržela staletí a chránila před průvanem i vetřelci. Proto vymyslela tento způsob, jak

proniknout dovnitř. Vzhledem k příliš paranoidnímu hraběti a jeho strážím by asi za normálních okolností do těchto prostor nemohla jen tak vstoupit. Musela mu hodit vějičku, aby ji sem sám přivedl.

Ale dostat se ven bude obtížné. Všechno záleželo na tom, jestli je soukromá „knihovna“ hraběte tak velká, jak se rád chlubil.

Místnosti nahoře se rozkládaly ve spirále kolem stoupajícího schodiště, každá pořádně zabezpečená. Irene každou odemkla a zkontrolovala, všechny byly uvnitř až úzkostlivě čisté. Police voněly včelím voskem a těžké vazby knih zářily vsazenými drahokamy nebo zlatým písmem. Buď je oprašoval sám hrabě – což znělo velmi nepravděpodobně, jak Irene usoudila –, nebo sem nahoru každý den strážé doprovázely služebné. Že by hrabě svěřil klíče ke své hrdosti a slávě obyčejnému sluhovi, rovněž nebylo pravděpodobné. Ve všech místnostech neustále hořely lucerny, díky nimž byly lépe osvětlené než zbytek hradu dole.

Naštěstí měl hrabě svou sbírku určitým způsobem uspořádanou. Její většina se týkala čarodějnictví, démonologie a diabolismu a strašných zločinů (pravděpodobně ve spojitosti s čarodějnicemi). Ale několik děl týkajících se teologie a hagiografie umístil do malé, postranní knihovny v páté místnosti. Irene si klekla, aby knihy prošla. Protože šlo u všech o velké, těžké svazky a většina nesla název pouze na přední straně, nikoli na hřbetu, musela každou z nich vysunout, aby si ji prohlédla.

Tiché kroky zezadu ji překvapily. Kdyby nebylo stínu, který odtud dopadl na knihu v její ruce, nic by ji nevarovalo. Uskočila stranou, nechala svazek spadnout a pocítila vinu, když dunivě dopadl na zem, přetočila se a zvedla ruku, aby si kryla tvář. Na předloktí pocítila bolest po říznutí.

Irene vyskočila, vděčná za volnou sukni svého dirndlu, a uviděla jinou ženu. Měla na sobě hedvábné kombiné, naprosto nevhodné pro cokoliv jiného než postel, její blond vlasy jí spadaly přes ramena na záda. V jedné ruce svírala jak jehla zahrocenou dýku miséricorde.

Držela ji špičkou nahoru, v bojovém postoji, zatímco amatér by ji držel špičkou dolů. S rostoucím zděšením si Irene také všimla, že od rukojeti po hrot se po čepeli táhne nepěkná černá skvrna.

Irene tepala paže. Jasně: jed. Měla by se o to postarat, ale nejdřív je na řadě tahle žena. Zaslechla, že hrabě má milenkou (šlo o první věc, kterou se ve vesnici dozvěděla), ale nenapadlo ji, že ji hrabě drží ve své soukromé knihovně.

Žena přesunula váhu z nohy na nohu, pozorně sledovala Irene a pak zahájila další útok, přičemž její čepel spíše sekala, než bodala. Udržovala obrannou pozici a snažila se jen říznout do masa, nešlo jí o vážná zranění.

Irene zablokovala ženin výpad sebeobránným pohybem, který se naučila ve škole bojových umění beze zbraně, před lety a v jiném světě. Chytila její zápěstí a zkroutila jí ruku za záda, podkopla jí kolena a přitlačila ji k zemi. „Nech toho,“ nařídila.

„Čarodějnice!“ vyštěkla žena. „Předved' své nejhorší praktiky!“

Irene se snažila ani nezvažovat tuto možnost. Místo toho jednoduše chytila volnou rukou ženu za vlasy a několikrát jí udeřila hlavou o podlahu, dokud se nepřestala hýbat.

Paže ji nyní doopravdy hodně bolela. Potřebovala *rychle* dostat jed ven z těla.

Prozíravě odkopla dýku z dosahu té ženy a pak si vyhrnula rukáv. Šlo o povrchní řez, ale dost hluboký na to, aby se jí něco mohlo dostat do krevního oběhu.

Irene si opět klekla. „Jede – nebo jakákoliv jiná látka na dýce – opusť mé tělo cestou, kterou jsi vstoupil!“ přikázala.

Z rány náhle vytryskla krev, která se jí rozstříkla na sukně a na podlahu. Irene zaťala zuby, jak se jí zatočila hlava, a čekala, až se proud zastaví, aby proměnila svou plachetku ve škrtidlo a obvaz. Ve skutečnosti v krvi žádný jed *neviděla*, ale pak by nic nevyteklo, že?

Hlásek zdravého rozumu někde vzadu se pokusil poukázat na skutečnost, že si rozptyluje pozornost. Musela spoutat milenku hraběte, najít tu knihu a zmizet odtud.

Irene potřásla hlavou a dala se dohromady. Priority. Správně.

Kniha, kterou hledala, se nacházela o polici níž – už se začínala bát, že půjde až o tu poslední knihu v celé knihovně. (Občas měl vesmír ne zrovna příjemný smysl pro humor.) Její znalost starosaštiny byla minimální, až žádná. Ale název zněl jasně a také si předem zkontrolovala, jaké klíčové fráze by v textu měly být. Jednalo se o kompletní verzi *Heliandu*, oproti těm částečným, které už Knihovna měla – život Ježíše ve veršované podobě, ve starosaštině, sepsaný někdy v devátém století. A tahle, na rozdíl od verzí *Heliandu* z jiných světů, obsahovala pár zajímavých odchylek od Nového zákona, čímž byla jedinečná.

Mise splněna. Teď se Irene už jen musela dostat z tohoto hradu – a z tohoto *světa*.

Milenka hraběte ležela spoutaná a v bezvědomí na podlaze. Irene ji překročila a přešla k otevřeným dveřím, těžkou knihu pod paží. Zavřela je, železná klika ji studila do ruky.

Bude to fungovat, nebo ne? Dostat se do Knihovny jednoho z tisíců alternativních světů vyžadovalo dostatečně velkou sbírku knih. Hraběcí knihovna byla poměrně rozsáhlá – na tuto dobu a místo – a rozhodně měla blíž funkci knihovny

než jen okázalé výstavní plochy nebo skladiště. Na každý pád by jí to výrazně ulehčilo život, kdyby to fungovalo...

„Otevřete se do Knihovny,“ poručila Irene v Jazyce a dveře otevřela.

Místnost na druhé straně se nacházela nejdále od scho-diště ve věži. Stěny pokrývala až ke stropu síť kovových polic, jež pevně nesly tíhu hromady výtisků a knih vázaných do lesklé, bílé lepenky a úhledného plastu. Uprostřed místnosti bzučela řada počítačových obrazovek v elektronickém Stonehenge serverových věží. Tmavá zrcadla odrážela zbytek místnosti.

Milenka hraběte na podlaze v šoku zalapala po dechu.

Irene prošla otevřenými dveřmi, ale než je zavřela, otočila se, aby oslovila tu druhou ženu. Zdálo se jí nespravedlivé nechat všechnu vinu na ní. „Navrhuji, abyste mu řekla, že jste mě bodla a já s výkřikem zmizela,“ navrhla. „Přece jen je moje krev na podlaze a na dýce. A navíc je to moc hezké zakončení pro příběh o čarodějnicích...“

A pak zavřela dveře a přerušila spojení s tímto světem.

O několik hodin později Irene knihu zanesla do ústředního souborného katalogu Knihovny, odkud bude doručena na správné místo pro čtení a archivaci. A protože nyní má tento svět silnější vazby na Knihovnu, bude nutné ji ochránit před silami chaosu. Ošetřila si zranění na paži poněkud modernějšími léky a obvazy, vzala si několik aspirinů a převlékla se. Její další cíl – vlastní domov – se velmi lišil: neurčitý styl viktoriánské Anglie s náklonností k parní energii, vzducholodím, volnomyšlenkářství a Velkým detektivům.

A nyní seděla v bytě Velkého detektiva. Peregrine Vale byl nemesis zločinců celé Velké Británie a také – což Irene

samotnou nejvíce překvapovalo – jejím přítelem, pro kterého se chystala učinit malou laskavost.

Jeden vyděrač společenské smetánky se dostal ke kompromitujícímu dokumentu v osmanské turečtině, který se týkal rozmístění britských vojáků. Ale i když se Vale bez problémů dostal ke všem soukromým dokumentům v rukou vyděrače, osmanskou turečtinu neznal, takže nemohl určit konkrétní dopis. Proto sem Irene zavolał. No dobře, nejen proto.

Druhý důvod seděl naproti Valemu. Třídil velkou hromadu dokumentů naházených uprostřed stolu. Éterické světlo mu dodávalo vzezření mistra písaře. Tmavé vlasy mu neuspořádaně padaly do obličeje, kůži měl bledou jako mramor, oči tak tmavě modré, jako by odrážely temné hlubiny oceánu, a jeho kosti mohly být dílem mistra sochaře.

Kchaj byl Irenin bývalý učeň. Byl to také dračí princ. Musel se vzdát jakékoliv kariéry, jaké by mohl dosáhnout jako Knihovník (ačkoliv upřímně řečeno, Irene pochybovala, že by si to tak přál), kvůli politickým komplikacím, a tak se veřejně rozešli. Avšak veřejné prohlášení *Je mi líto, ale už nejste moje učitelka* nezahrnovalo soukromá setkání v domech vzájemných přátel. Irene netušila, jak dlouho budou moci takhle pokračovat. Už se tedy předběžně připravovala na okamžik, kdy se dosud teoretické rozdělení stane skutečností. Ale prozatím si užívala společnost Kchaje, jak jen mohla.

Samozřejmě s výjimkou okamžiků, kdy ji Knihovna vyslala za dalším naléhavým úkolem. Popravdě jí přišlo načarování s nedávným zajištěním *Heliandu* poněkud podezřelé. Možná šlo o jemný náznak, že by měla svůj čas věnovat čistě Knihovně? Ale co se týče jemných náznaků, dají se

s úspěchem ignorovat, když se jí daří dělat svou práci. A ona svou práci odvedla. A teď má čas sama pro sebe.

Technicky vzato měla Irene jiné poslání. Nekonečné množství alternativních světů bylo nestabilní, kolísající mezi chaosem na jedné a řádem na druhé straně. Bytosti z protikladných konců této reality – fae zastupující chaos a draci pořádek – hrozily destabilizovat tato místa pro své vlastní účely. Mohly je zavést na pokraj války nebo je dokonce zničit. Knihovna však udržovala rovnováhu mezi světy tím, že získávala a udržovala (udržování patřilo mezi velmi důležité věci) jedinečné beletristické kousky z různých alternativních vesmírů. Obvykle bez předchozího požádání. Na tyto světy to však mělo ohromně stabilizující účinek. A Ireniny povinnosti jakožto přísahou vázané Knihovnice byly mnohem důležitější než osobní vztahy.

Na druhou stranu lze pro daný vyšší účel udělat docela málo ve dvě hodiny ráno, v mlhavé londýnské noci v pro-sinci. Takže se mohla přijít podívat na Valeovy dokumenty, dát si skleničku brandy a strávit to málo, co zbývalo z noci, povídáním s přáteli. A pak možná něčím jiným, s Kchajem.

A když už je řeč o osobních radostech... Kchaj dal jasně najevo, že s ní rád bude sdílet její postel. Nebylo to však vhodné pro vztah učitelky a žáka. Jenže teď už za něho není zodpovědná, že?

Éterická světla na zdech se rozzářila naplno, čímž ostře vyvstal kontrast Kchajova černobílého večerního oblečení, a setrvala na ošoupaném límci a manžetách Valeova oblíbeného županu. Kchaj zvedl jeden z dopisů, aby si prohlédl vodoznak. Přičichl k němu a pokrčil nos. „V tomhle nejsou na začátku ani na konci žádná jména,“ oznámil, „ale celé je to o milostném vztahu, adresátka má jasně červené vlasy a pisatel nešťastnou náklonnost k santalovému dřevu.“

„Pravděpodobně jedna ze sester Chisholmových,“ řekl Vale, aniž by vzhlédl od svazku faktur, kterými se probíral. „Dej ho na hromádku po mé pravici. Pokud už jste se zotavila po cestě, Wintersová, vezměte si židli a pojdte nám pomoci. Strongrock a já jsme už začali, ale rád bych je roztřídil a probral před svítáním, abychom se vyhnuli případným trapným situacím.“

„To je rozumný nápad, mít věci složené a uklizené,“ souhlasila Irene. A zbavit se jakýchkoliv kompromitujících důkazů, než by se mohla ukázat policie a prohledat to tu. Přitáhla ke stolu rezervní křeslo a vybrala si pár papírů. „Zajímavá noc?“ zeptala se Kchaje.

Pokrčil rameny. „Občas je život krutý. Musel jsem stát na střeše, zatímco jiní...“ Zachytil Valeův pohled. „... prostě sháněli papíry. Kdybychom do toho museli jít znovu, vybral bych si něco rovnocennějšího.“

„Podobná akce je vysoce nepravděpodobná,“ odvětil Vale pevně. „Nesnižuji se k trestným činům – pokud nejde o dobrou věc vyžadující naprosto nezbytně akci.“

Kchaj a Irene si po straně vyměnili pohled, ale moudře odmítli nesouhlasit.

Když začala procházet dokument, zjistila Irene, že se cítí uvolněně. Šlo pro ni o nový zážitek, na který nebyla úplně zvyklá, odložit na chvíli stranou své povinnosti a být mezi přáteli.

Za poslední rok nebo dva si postupně zvykla na pocit, že v jejím životě jsou lidé, na které se může spolehnout. Že jim může věřit. I když jeden z nich byl největším detektivem v alternativním viktoriánském Londýně a druhý byl poněkud neoblíbený dračí princ v lidské podobě. I když se předpokládalo, že se s dračím princem rozešla, místo aby se s ním veřejně vídala. Ale tohle byl nyní její život, trvalý úkol

Knihovnice na rezidenčním pobytu v tomto světě. Ačkoliv si tohle neplánovala.

Ale plány se jen zřídkakdy vydaří.

„Irene?“ zeptal se Kchaj a otočil se, aby se na ni mohl podívat zblízka. „Děje se něco?“

Zaváhala a snažila se vymyslet, co říct. V duchu si povzdechla, odhodila sentiment a vrátila se k praktičnosti. „Metafyzika,“ pokrčila rameny, „a jak jsme se dostali tam, kde jsme teď. Nic důležitého.“

Venku na ulici zahrkotala kola kočáru, který následně zastavil. Vale se zamračil. Vstal, přešel k oknu v prvním patře a odtáhl okraj záclony, aby vykoukl ven. „Soukromý kočár,“ oznámil. „Ani policie, ani Singh. Ani lady Rotherhydová...“

Odměl se, náhle vypadal velmi překvapeně. „Wintersová, řekl bych, že je to vaše společnice Bradamant. Proč by vás hledala v tuhle hodinu?“

Dole zazněl zvonek.

„Nevím,“ odpověděla Irene a vyskočila od stolu. „Ale raději půjdu a zjistím to. Omlouvám se.“

Vale zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Ale běžte za ní, než probudí hospodyně.“

Kchaj napůl vstal ze své židle, avšak Irene mu naznačila, aby zůstal sedět. „Nemáme být spolu, pamatuješ?“ připomněla mu.

Kchaj si odfrkl. „Jako kdyby tomu Bradamant věřila.“ Ale sedl si zpět.

Irene přemýšlela nad možnostmi hodnověrného popření, když sbíhala dolů po schodech. Snad tu Bradamant není s oficiálním posláním.

Zvonek se ozval znovu ve chvíli, kdy dorazila do vstupní haly. Rychle odtáhla západky a otevřela dveře.

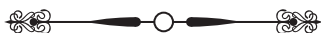
Bradamant měla ruku zvednutou, aby zazvonila znovu, ale dala ji dolů, když uviděla Irene. „Díky Bohu, že jsi tady,“ řekla. „Zkoušela jsem nejdřív tvůj byt, jenže tam jsi nebyla a ani jsi nenechala vzkaz.“

„Nečekala jsem návštěvu,“ odpověděla Irene, pozvala Bradamant dovnitř a zavřela za ní dveře. Halil ji tlustý šedý sametový plášť zdobený hermelínem na manžetách a límci – poněkud nevhodný pro období tohoto světa a země, v níž se obě nacházely, ale velmi teplý a určitě velmi stylový. Její černé vlasy zářily drobnými kapkami mlhy. „Něco naléhavého?“

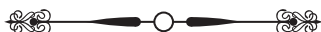
„Ano,“ řekla Bradamant. „Ale nejsi jediná, koho hledám.“

Irene si okamžitě vzpomněla na Kchaje a srdce se jí sevřelo. Co když jde o nějakou variantu formálního rozdělení? Rozhodl se někdo vynutit si zákaz, aby se vídali? „Ale?“ odpověděla a snažila se uklidnit vzbouřený tep. „A koho ještě?“

„Valeho.“ Bradamant pokývla směrem ke schodům. „Jsem ráda, že je doma. Došlo k vraždě, Irene. Potřebujeme detektiva, a to vážně dobrého. Nebo se věci zhorší ještě víc, než si dokážeš představit.“

KAPITOLA DVĚ

„Kdo je ten mrtvý?“ dožadovala se Irene informace. „Někdo, koho znám?“ Byla v pokušení ještě něco dodat o tom, jak velkou má představivost, pokud jde o špatné situace. Ale pak se ještě jednou podívala Bradamant do tváře a rozhodla se – pro jednu – od sarkasmu upustit. Bradamant, většinou jedna z nejkřivějších Knihovnic, jaké Irene znala, a která se dokázala skvěle ovládat, vypadala *ustaraně*. Vtipnost může počkat.

Tedy pokud jí Bradamant nedá dobrou záminku.

„Ne, neznáš ho,“ řekla Bradamant rychle. „Aspoň si nemyslím, že jsi ho někdy potkala. Není to Knihovník. Je to... podívej, můžeme prostě jít nahoru a já to řeknu tobě a Valeovi najednou?“

„Přiveďte svou kolegyni sem nahoru, Wintersová!“ zavolal Vale ze svého pokoje. Očividně naslouchal.

Irene ukázala Bradamant ke schodům. „Cestu myslím znáš.“ Pak zamkla dveře a šla za Bradamant nahoru. Do Valeova pokoje přišla ve chvíli, kdy Vale a Kchaj spěšně přeskupovali židle. Přes stůl a papíry přehodili druhý ubrus, v chabém pokusu o hodnověrné popření.

Bradamant se chladně zahleděla na Kchaje. „Předpokládám, že jsi jen náhodou šel okolo,“ pronesla.

Kchaj jí vrátil podobně mrazivý pohled a Irene si vybavila, že jeho ochranné instinkty vůči ní zahrnují také jisté množství antipatií k Bradamant – a to i v případě, kdyby se s Irene po formální stránce dohodli na určité míře zdvořilosti. „Přišel jsem navštívit svého přítele Peregrina Valea,“ řekl. „Je to snad nějaký problém?“

Vale se na ně oba podíval s výrazem, kterým zčásti prosil nebesa, aby mu dala trpělivost, ale především s unavenou nedočkavostí, aby se přestali kočkovat a přešlo se k podrobnostem vraždy. „Madame Bradamant. Posadte se, prosím. Zdá se, že jste nedávno přišla z jiného světa, kde sněží.“ Posadil se do svého oblíbeného křesla. „Strongrocku, Wintersová, sedněte si, nebo zůstaňte stát, jak je vám libo, ale myslím, že dáma přišla v naléhavé záležitosti.“

„Nepředpokládám, že bychom si mohli promluvit v soukromí?“ zeptala se Bradamant. „A jak víte o tom sněhu?“

„Nic dobrého by to nepřineslo,“ odpověděl Vale. „A potom by mne velmi zajímalo, proč máte před svými kolegy tajemství. Co se sněhu týče, vaše oblečení sice mělo čas uschnout, ale stopy na lemu naznačují, že jste šla špinavým sněhem, který poté, co vyschl, zanechal na tkanině stopy.“

Slovo *kolegové* v Irene rozžehlo malou jiskřičku radosti, když si sedala do jednoho ze zbývajících křesel. Kchaj se svalil do jiného a se zájmem se naklonil dopředu.

Bradamant si položila ruce do klína. „Než začneme,“ řekla, „musím vás požádat, aby se nic z toho nedostalo ven. A nemyslím tím místní noviny. Mluvím o fae, dracích, a dokonce Knihovnicích – pokud už do toho nejsou zapleteni.“

„Zapleteni v čem?“ zeptala se Irene. Snažila se nikdy nemíchat do politiky Knihovny, ale plíživý pocit nevyhnutelného osudu naznačoval, že by se měla více zajímat. Co přesně jí uniklo?

Bradamant se podívala kamsi mezi ně tři – Valeho, Irene a Kchaje – a pak se zhluboka nadechla. „Právě začala mírová konference,“ řekla a slova z ní vylétala tak rychle, jako by se snažila domluvit, než ji někdo přeruší. Nebo se možná bála toho, co říká. „Mezi draky a fae. Knihovna je prostředníkem. A dokonce možná existuje reálná šance, že to bude *fungovat*.“

„Předpokládám,“ ozval se Vale suše, „že se mám zúčastnit jako zástupce lidstva. Těch obyčejných smrtelníků, kteří obývají světy.“

„Děláte si legraci?“ řekla Bradamant a upustila od veškerého taktu. „Sotva poslouchají nás. Proč by měli poslouchat obyčejné lidi? Ne, potřebujeme vás tam, protože druhý vyjednaváč na straně draků byl zavražděn a vypadá to, že se celá věc rozpadne. Vale, pokud jste kdy měl pocit, že Knihovně něco dlužíte – a pokud chcete vzít ohled i na bezpečnost jiných světů než jen toho vlastního –, pak vás žádám, abyste nám pomohl. Knihovna vám může nabídnout, cokoli chcete. Ale potřebujeme vědět, kdo to udělal, dříve než začne válka.“

V místnosti zavládlo mrtvé ticho.

Nakonec se Irene zeptala: „Kdy se to ksakru stalo?“ Všimla si, jak sebou Vale cukl při té nadávce. „Omlouvám se za ta slova,“ dodala spěšně. „Ale vážně, *jak*? Od dramatu s Alberichem uteklo sotva pár měsíců.“ Řekla to zkráceně a znělo to tak lépe než *od té doby, kdy se Alberich pokusil zničit Knihovnu a málem nás všechny zabil. A já jen doufám, že je mrtvý a že to tak zůstane*. „Jak se to u všech všudy mohlo stihnout a jak to mohli udržet v tajnosti?“ Draci a fae pocházeli z opačných konců vesmíru a byli tvory řádu a chaosu. Draci ztělesňovali čisté přírodní síly a fae představovali fiktivní postavy z vyprávění, takže šlo o zcela kontrastní protiklady. A nejenže se neměli rádi – navzájem se *nenáviděli*. Někde

mezi nimi se nacházeli lidé: podle aktuální potřeby buď majetek, který má být chráněn, nebo figurky na šachovnici jejich her. Ačkoliv se někteří jednotlivci na obou stranách mohli chovat rozumně a začít příležitostně vyjednávat, představa, že by obě strany byly ochotné uzavřít mír, se nikdy neobjevila ani v nejdivočejších Ireniných představách.

„Rád bych věděl, jak k tomu *vůbec* mohlo dojít!“ Kchaj vypadal stejně tvrdě jako vyřezávaná socha na jeho křesle. Z tváře mu zcela zmizela barva, takže měl pleť ještě bledší než mramor, a prsty se mu zarývaly do opěradla – jako by jej chtěl zničit, jen aby se vrátila taková realita, jakou znal. „Je *nemožné*, aby kdokoliv z mých příbuzných jen zvažoval mír s takovými bytostmi, jakými jsou fae!“

„Obě námitky беру,“ odpověděl Vale. Usadil se zpět do svého křesla s klidem muže, který se na této záležitosti nemusí okamžitě osobně podílet. Nebo možná jen chtěl nechat na Kchajovi a Irene, aby to vzali za něho a položili otázky, o nichž ani nevěděl, zda by je měl položit. Jeho hlas sice zněl rozumně a logicky, ale oči měl tvrdé a podezřívavé. „Možná byste mohla začít od začátku. Pokud se tedy nemáme na místo dostavit okamžitě.“

„Máme dost času, abych vám to vysvětlila,“ řekla Bradamant. Dala ruce na sebe, aby uklidnila jejich chvění, a pohodlněji se usadila. „Místo vraždy je stále v rámci možností nedotčené. Když oběť našli, vyvolalo to pozdvižení, ale od té doby se tam s ničím nehnulo.“

Kchaj polkl a na okamžik zavřel oči, jako kdyby se ani nechtěl zeptat, ale nakonec to neochotně učinil. „Kdo je obětí?“

Mohl to být někdo, koho zná, došlo Irene. *Možná přítel, nebo dokonce někdo z rodiny...* Naklonila se a na chvíli se dotkla jeho zápěstí v marném gestu uklidnění.

„Lord Žen Šun,“ odpověděla Bradamant. „Byl vazalem...“

Přerušilo ji ostré Kchajovo nadechnutí. „Byl konšelem mého strýce, lorda Ao Ťi! Co ten mohl dělat na *podobné* události?“

„No, je to trochu složitější,“ řekla Bradamant. „Tvůj strýc je tam taky. Je...“ Jako by si vzpomněla na něco mimořádně znepokojivého a ruce v klíně se jí sevřely. „... velmi nešťastný.“

„Můj pan strýc je temperamentní,“ souhlasil Kchaj stejně neutrálním tónem, jaký si pečlivě hlídala i Bradamant. „Ale jak mohlo dojít k takovému útoku?“

„Možná když necháš madame Bradamant říct její příběh, aniž bys ji přerušoval, tak to zjistíme,“ podotkl Vale. Sledoval ji zpod napůl přivřených víček, jako by měl podezření, že celá ta historka je dobře zpracovaný podvod.

Irene s Valem musela souhlasit – koneckonců, Bradamant jim oběma lhala už předtím –, ale tentokrát měla pocit, že tato Knihovnice říká pravdu. Všechny ty náznaky úzkosti vypadaly příliš reálně, než aby se daly předstírat. A také dovedla uhodnout, proč se cítí Bradamant vyvedená z rovnováhy. Pokud musela být někde poblíž dračího krále, který ztratil nervy...

Přešla ke skřínce s brandy, nalila do čtyř sklenic a pak jim je všem podala. Bradamant si vzala svou a s poděkováním přikývla, ale Vale a Kchaj ty své v této chvíli ignorovali.

Bradamant se napila brandy a nasadila svůj obvyklý klidný vzhled, jako by se zahalila do pláště, který stále měla na sobě.

„Takže od začátku,“ řekla. „Všechno začalo, když byl Kchaj unesen fae.“

„Aby začala válka mezi draky a fae, podle mě,“ řekl Vale.

„Ano,“ souhlasila Bradamant, „ale když se únos zvrtl, dalo by se říci, že to na obou stranách vyburcovalo ty, kteří ji už

od začátku *nechtěli*. Válku myslím. Když viděli, jak blízko ke konfliktu vedl tento spor, o který *skutečně* nestáli, a to jen proto, že jednoho dračího prince ovládla dvojice manipulátorů, řada z nich přehodnotila status quo. Zdálo se jako dobrý nápad uzavřít smlouvu o neútočení. Nebo alespoň tak mi to bylo řečeno. Sama jsem se počátků vyjednávání neúčastnila. Dozvěděla jsem se o tom teprve přede dvěma dny.“

Kchaj se stále mračil. „Ani já jsem o tom neslyšel, když jsem byl navštívit svou rodinu – a to není ani měsíc.“

„Obě strany to musely držet v přísném utajení,“ řekla Irene. Zamyslela se. „Plánovali se hlavní tvůrci objevit s mírovou smlouvou u svých spojenců jako s *hotovou věcí*, jakmile bude odsouhlasena, a doufali, že ji přijmou?“

Bradamant přikývla. „Nebo přinejmenším očekávali, že dotyční spojenci nebudou mít příliš výhrad. A jakmile by se povedlo dosáhnout alespoň jednoho bodu smlouvy, časem by přišly na řadu další. Šlo o velmi nejistou vzájemnou dohodu. Ale byla to alespoň dohoda.“

Vale souhlasil. „A kdy přesně si obě strany začaly být tak blízko? A kdy – a proč – se obrátily na Knihovnu?“

„Nevím přesně, kdy došlo ke kontaktu,“ řekla Bradamant, „ale zástupci fae a draků se obrátili na Knihovnu krátce po zničení Albericha – žádali, abychom se stali prostředníky.“

„Chceš říct, hned jak viděli, že jsme bezpečně zpátky na nohou a on nás už nechce proměnit v hromadu hořících trosek?“ podotkla Irene kousavě.

Bradamant pokrčila rameny. „Můžeme jejich postoj považovat za poklonu pro nás – nebo spíše pro tebe –, že jsme se ho zbavili. Nakonec byl nebezpečný jim stejně jako nám. Moc Knihovny v rukou někoho, kdo ani nepředstíral nestrannost? To by se nelíbilo ani fae, ani drakům.“ Zahlédla

výraz Ireniny tváře. „Ne, nedůvěřuji ani jedné straně, ale co chceš, abychom s tím dělali? Držet se hrdě opodál? Nebo přijmout pragmatické politické rozhodnutí a udělat vše, co je v našich silách, aby vznikla smlouva o neútočení, kterou by podepsaly obě strany?“

„Mluvíte jak *o mírové smlouvě*, tak *o smlouvě o neútočení*,“ poznamenal Vale. „Co z toho je přesnější?“

Bradamant se odmlčela a pak pokrčila rameny. „Pořád se to dojednávává. Dávám přednost tomu prvnímu, ale budu ráda za cokoliv. Lord Žen Šun se hodně angažoval ve vyjednáváních. Abych byla upřímná, on a zástupce velitele fae se dostali mnohem dál než oba hlavní představitelé.“

Vale přikývl. „Takové okolnosti jsou mezi lidmi běžné. Velmi dobře. A vaše Knihovna má být neutrální stranou?“

„Přesně tak.“ Bradamant znovu upila trochu brandy. „Úplné podrobnosti neznám – nebyly mi *sděleny* – ale původní myšlenka, zdá se, je ta, že bychom zajistili místo a jednali jako rozhodci. Obě strany vědí, že když budeme cokoliv přísahat v Jazyce, musíme slovo dodržet. Tak si budou jistí, že zůstaneme nestranní. A také si myslím, že v konečné verzi dohody budou doložky požadující, abychom nezískávali knihy od signatářů smlouvy... Což by mohlo být nepříjemné. Na každý pád jsme nakonec zamluvili hotely v Paříži, v jiném světě než tento.“

„Hotely?“ nevěřicně se zeptal Vale.

„Tři hotely,“ povzdychla si Bradamant. „Pro každou stranu jeden a třetí, kde by probíhala vyjednávání. Obě strany odmítly bydlet v jednom hotelu. A to jsme přitom vybrali tak neutrální svět, jaký se jen dal najít.“

„My jsme zamluvili hotely?“ přeptal se Kchaj. „Myslel jsem, že jsi řekla, že ses angažovala až teď.“

Bradamant se začervenala, ale hlas jí nezakolísal. „Zorganizovali to starší Knihovníci. Proto jsem použila souhrnné *my*. Můžu pokračovat?“

Vale mávl líně rukou, aby povídala dál.

„Takže, když přeskočím podrobnosti, které vám můžu říct cestou tam, stalo se tohle. Druhý dračí vyjednáváč, Žen Šun, odjel včera večer – aniž by někomu řekl, kam přesně jede. Našli ho bodnutého do zad druhý den ráno v konferenčním sále, který patří vyjednávacímu hotelu. Samozřejmě byli obviněni *fae*.“

Nastalo šokované – či snad možná přemýšlivé – ticho. Kchaj otevřel pusou. Pak ji zase zavřel. Nakonec řekl: „Očividně někdo jednal na vlastní pěst, ale nečekal bych, že kdokoliv z *fae* by byl tak *hloupý*. Pokud tedy skutečně nechtěli přerušit vyjednávání.“

Irene si byla vědomá, o jak velký ústupek u Kchaje šlo, protože neměl absolutně žádný důvod mít *fae* osobně rád. Celoživotní odpor k nim ho omlouval, že myslí na nejhorsí. „Řekl bych, že všichni Knihovníci na místě tento bod pořádně zvážili.“

Bradamant přikývla. „Kostěj – jeden z našich hlavních arbitrů – řekl, že se mu povedlo vymluvit Jeho Veličenstvu jakékoliv okamžité jednání. Jeho Veličenstvem je Ao Ťi, hlava dračí skupiny. Kostěj za Knihovnu přislíbil, že věc prošetříme jakožto neutrální strana a najdeme vraha.“

„A kdo přišel s Valeovým jménem?“ zeptala se Irene. Cítila rozpolcenost mezi hrdostí, že za ním přišli, a strachem o Valea samotného. Ani náhodou se tento podnik nedal popsat jako bezpečný – pro Valea ani pro jeho svět, pokud by se to zvrátilo...

„Tak to nevím,“ odpověděla Bradamant tak úlisně, až si Irene byla jistá, že lže. „Ale řekli mi, abych ho přivedla co nejdříve.“

Vale se zamračil. „Říkáte, že vraždu odhalili dnes ráno? Nebo spíš včera, protože už je po půlnoci?“

Irene pochopila, kam míří. Zpoždění vypadalo podivně velké.

Bradamant odložila prázdnou sklenici a rozpráhla ruce. „Vím, že jsme měli reagovat rychleji. Ale nejprve přítomní starší Knihovníci museli rozhodnout, co dál. A poté museli vyjednat s oběma stranami, kdo – kromě Valea – bude provádět vyšetřování.“

Vale nadzvedl obočí. „*Kromě mě...*?“ řekl stroze.

„Nebylo to snadné,“ vyhrkla Bradamant. „Každý chtěl své vlastní lidi. Nakonec se ustanovil tříčlenný tým, kde vám bude asistovat jeden z každé strany.“ Povzdychla si. „Vím, že to vypadá, jako bychom strávili hodiny povídáním, než abychom dělali něco užitečného. Ale trvalo dlouho, než jsme se dohodli.“

Vale pokrčil rameny. „Nemám zkušenosti s politicky choulostivými situacemi. Můžu na tom pracovat, jen když všechny strany pochopí, že se mi pod nohy nebudou plést pozorovatelé.“

„No, alespoň jeden z nich by vám mohl vyhovovat,“ pokývla Bradamant směrem k Irene. „Členem vyšetřovací skupiny za Knihovníky je Irene.“

„Já?“ řekla Irene a hned se cítila hloupě. Některé reakce jsou evidentně v mozku člověka pevně dány, například takové to *Není to tak, jak to vypadá*, když vás přistihnou u otevřeného sejfu, jak kradete knihu. Následující reakcí byla úleva, že zde přece jen má nějaký vliv – a bude moct pomáhat Valeovi, *chránit* Valea a možná i přispět k rozřešení tohoto zmatku. Třetí, cyničtější reakce znamenala údiv. *Proč já?* „Určitě pro tuto práci chtěli někoho zkušenějšího. A nemyslím tím jen Knihovníky, kteří jsou skvělými

organizátory, ale všechny frakce. Možná jsem kompetentní, ale pořád služebně mladší.“

„Knihovníci bezpochyby věří, že budete schopná ovlivnit můj úsudek, pokud by to bylo nějak potřeba,“ poznamenal Vale, čímž prokázal, že dovede být podobně cynický jako Irene. „Nebo si myslí, že když vás budu mít k ruce, přesvědčí mne to případ přijmout.“

„Ale vy ho *přijímáte*, že?“ dožadovala se Bradamant. Zjevně se jí nelíbila myšlenka, že by Vale dokonce jen mohl uvažovat o tom, že řekne ne.

„Přemyslím nad tím.“ Vale propnul prsty a zamysleně si prohlížel nehty. „Musely všechny tři frakce schválit všechny členy týmu?“

Irene prolétla hlavou ošklivá myšlenka a šířila se jako inkoust ve vodě. „Není Kchaj zástupcem za draky, že ne?“

Kchaj se napřímil ve svém křesle. „Ale já jsem logický kandidát!“ zaprotestoval.

„Jak jsi na to *přišla*?“ zeptala se Bradamant ironicky. „Řekla bych ti, kdyby byl.“ Irene odložila svou stále plnou sklenici brandy. „Kromě toho – odpusť mi, Kchaji – jediný logický důvod, proč by si tě strýc vybral jako zástupce draků, by byl, že by si myslel, že můžeš ovlivnit Valea.“ Kchaj byl koneckonců velmi mladý drak, a i když měl za otce dračího krále, tak také nejmladší syn. Irene navíc občas zaslechla, jak ho řada jiných draků bere jako „neurozeného“ kvůli matce. Nikdy se nepídila po vysvětlení, ale za daných okolností to nevypadalo jako doporučení.

Ne že by ji nějak *těšilo*, že bude dělat bez Kchaje. Naopak. Ale třeba se najdou nějaké cestičky...

Bradamant vzala Irenin komentář jako souhlas s danou situací. „Je mi líto, Kchaji,“ řekla. „Ani jsem nečekala, že tě tady najdu. Podle Ireniny zprávy jsi s ní přestal spolupracovat.“

Dokonce ani nevím, co tady *děláš*.“ Podívala se na Irene s příslibem dalších, pozdějších otázek.

„Strongrock mě přišel navštívit,“ poznamenal Vale, než mohl Kchaj prohlásit cokoli o své absolutní svobodě pobývat, kde uzná za vhodné. „Můžete mi říct, kdo jsou zástupci za draky a za fae, madame Bradamant?“

„Ne. Ale měli by se s námi setkat v Paříži, v našem hotelu. Předpokládám, že budou kompetentní.“

Ale kompetentní v čem? zajímalo Irene. Kompetentní vyšetřovat? Nebo kompetentní politici, kteří budou chtít situaci zastřít a ujistit se, že smlouva bude podepsána? Pokud tedy nemají za úkol, aby smlouva podepsána nebyla. A pokud mám být sama k sobě upřímná, co je důležitější: zločin, nebo smlouva? Ale popořadě. Nejprve fakta, pak se rozhodne, co bude dál. A doufat, že nějaké dál vůbec bude.

„A jaké jsou *další* možné motivy vraždy oběti?“ zeptal se Vale.

„Jak to myslíte?“ zeptala se Bradamant.

Vale netrpělivě mávl rukou. „Nepředstírejte nevinnost, madame. Nehodí se to k vám. Všichni jsme se shodli, že by bylo mimořádně hloupé pro jakéhokoliv člena fae z mírové frakce, aby se dopustil podobné vraždy. Ale co ti, kteří nechtějí mír? A jaký se vůbec *předpokládá* motiv?“

„Nechtěla jsem předjímat váš názor,“ odpověděla Bradamant tvrdohlavě. „A asi už jsem řekla víc, než jsem před Kchajem měla.“

Bradamant uměla být kousavá podobně jako Kchaj, pomyslela si Irene – ačkoliv ani jeden z nich by nijak neuvítal, kdyby na to poukázala. „Podle mého názoru jste toho neřekla dost,“ odpověděl Kchaj.

Irene vstala. „Kchaji,“ řekla. „Bradamant má pravdu. Tohle je Valeův případ, který má vyšetřit. Možná bychom

měli oba na chvíli odejít z místnosti, kvůli možnosti, že by mu chtěla ještě něco říct. Koneckonců je to jeho klientka. A ty a já můžeme probrat, kam pak půjdeš.“

Kchaj se na ni na delší dobu zadíval. Pak vstal. „Jak si přeješ,“ řekl. „Kabát mám dole pod schody. Uvidíme se později. Vale, věřím, že se vám podaří situaci vyřešit.“

„Má to své zajímavé body,“ připustil Vale. Jeho pohled směrem k Irene naznačoval, že ví přesně, co měla na mysli, a že ji nezastaví. Místo toho se naklonil k Bradamant a vyzval ji, aby pokračovala. „Motivy...,“ začal.

Irene vedla Kchaje dolů po schodech ke vstupním dveřím – kde byli bezpečně z doslechu Bradamant, pokud budou šeptat – a pak se k němu obrátila. „Chci, abys tam byl,“ řekla tiše. „Vale tě tam potřebuje. A já si myslím, že i tvému strýci by se v Paříži hodila tvá pomoc. Jenom nevím, jestli dokážeš podpořit podobnou mírovou smlouvu.“

Kchajova tvář ve skoro temnotě vypadala ustaraně. „Bývaly doby, kdy bych řekl ne,“ odpověděl tiše. „Fae jsou stvoření chaosu a lidstvu nedělají dobře – ani nikomu jinému. Jsem však připraven zvážit pakt o neútočení, pokud *oni* budou ochotni se jím řídit. A pokud je pro můj pan strýc Ao Ťi – on, ze všech lidí! – pak se mu můžu podřídit.“

„Obvykle takové věci nepodporuje?“ odtušila Irene. „Ze všech mých strýců by byl nejvíce proti něčemu takovému. Nikdy se se svými názory netajil. Nenávidí fae. Považuje je za znečištění, které ohrožuje všechny lidské bytosti – a my cítíme povinnost chránit lidi, kteří žijí v našich královstvích. Nejraději by viděl, aby fae zmizeli z povrchu jakéhokoliv světa, kterého se jen dotkli,“ pokrčil Kchaj rameny. „Ale možná se rozhodl, že jistý druh jejich omezení je přijatelnou strategií. A pokud je ochoten o tom jednat, co já s tím můžu dělat? Takže co máš na mysli?“

Irene cítila, jak se jeho rty ušklíply v úsměvu. Kchaj ji už znal velmi dobře. „Vzhledem k tomu, že tak dobře znáš jeho názory, měl bys nějakou reálnou potřebu navštívit svého strýce?“

„Pravděpodobné to není, ale nerealistické taky ne,“ usoudil Kchaj. „Samozřejmě že ve chvíli, kdy se objevím, lidé budou mít podezření na tajnou dohodu.“

„Hodnověrné popření,“ řekla Irene pevně. „Snaž se vypadat nevinně. Snaž se opravdu, opravdu hodně. Kromě toho, pokud si tvůj strýc myslí, že bys mohl mít vliv na Valea, bude chtít, abys zůstal.“

„Myslíš si, že bude chtít ovlivnit výsledek vyšetřování?“

„Tvůj strýc je vládnoucí panovník. Nezabývá se možného nástroje, i když ho nakonec nepoužije. Souhlasíš?“

Kchaj přikývl. „A můžu zajistit, že dostaneš spolehlivé informace, když tam budu. Nebo se vypořádat s kýmkoliv mého druhu, kdo by se mohl pokusit o neshody. Proto jsi mne teď tamodtud odvedla, že? Abych se mohl dostat do Paříže co nejdřív a být tam, až se objevíš?“

„Naprosto přesně,“ připustila Irene. „Celá ta věc souvisí s hodnověrným popřením. A předpokládám, že Bradamant nebude chtít přiznat, že už ti o tom řekla. Uvidíme.“ Věděla, že Kchaj, podobně jako všichni ostatní draci, může cestovat mezi světy k osobě, kterou zná, ať už je kdekoliv.

Pravděpodobně by se do toho světa dostal o hodně dříve než ona a Vale, protože budou muset cestovat Knihovnou, aby se tam dostali. „Jednej podle intuice,“ navrhla. „A snaž se mít otevřené možnosti. Čeká někdo, že budeš někde jinde?“

„Sluha mého otce, Tchien Šu, psal, že si mě otec zavolá,“ připustil Kchaj. „Myslím, že chce zjistit víc podrobností o nedávném obchodu v Americe. Ale myslím, že se tomu můžu na chvíli vyhnout...“

„Jen jestli jsi si jistý, že to nebude problém,“ řekla Irene. „Nechci tě dostat do potíží.“

„Je to moje rozhodnutí. A myslím, že my dva už dávno nejsme bráni jako učitelka a student. Nebo nadřízená a podřízený.“

Irene se začervenala. „Promiň,“ řekla. „Některé zvyky jsou jako železná košile.“

„Byl bych blázen, kdybych tě neposlechl.“ Chytil ji za ramena, přitáhl těsně k sobě a políbil ji na čelo. „Buď opatrná, Irene. Můj pan strýc Ao Ťi příliš netoleruje neomalenost.“

Na okamžik si Irene užívala blízkost Kchajova těla a hořce litovala jistých plánů, které měla pro zbytek této noci a nyní je musela opustit. Ale koneckonců došlo ke krizové situaci.

Kdy se vlastně *nekonala* nějaká krizová situace?

„Taky na sebe dávej pozor.“ Odtáhla se a stiskla mu ruce. „Už došlo k jednomu úmrtí. Nechci, abys byl v nebezpečí.“ Zapřemýšlela nad tím, do čeho přesně se dostali. „Prostě už žádné *další* nebezpečí.“

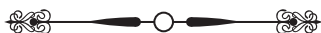
„Příběh našich životů,“ povzdychl si Kchaj. Vzal si z věšáku u dveří kabát a vyšel do mlhavé noci.

Irene vyběhla zpátky po schodech a doufala, že toho moc nezmeškala. Věděla, že si je Bradamant vědomá, že si povídala s Kchajem. Doufala – v zájmu míru a neútočení mezi Knihovníky na alespoň pár následujících hodin –, že Bradamant nepřijde na to, co navrhla. Byla si jistá, že Vale uhodl (tedy, *vydedukoval*), o co jí šlo, ale byla by ráda, kdyby měla Kchaje jako možnou podporu.

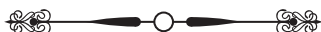
Když vešla zpátky do pokoje, Bradamant právě říkala: „A taky Knihovna mohla mít motiv.“

Irene se bez dechu zastavila ve dveřích. „Knihovna a motiv?“ zeptala se. „Jaký asi motiv by *Knihovna* mohla mít?“

„Taky z toho nejsem nějak nadšená,“ odpověděla Bradamant hořce. „Ale Jeho Výsost Ao Ťi tvrdí, že noc před vraždou lord Žen Šun říkal něco o záhadné knize. A vzhledem k tomu, že je nyní mrtvý... Nu, kdo jiný by zabíjel kvůli knize?“

KAPITOLA TŘI

„A nic víc mi o fae nemůžete říct kromě pseudonymů jejich vůdců?“ dotazoval se Vale. „Princezna a Kardinál?“ Místo toho, aby trávil čas zkoumáním Knihovny a jak se používá k průchodům mezi světy, věnoval se Vale cele případu. Vypaloval v rychlém sledu na Bradamant otázky týkající se jeho podrobností a začínal být znatelně podrážděný, jak málo toho věděla.

Bradamant rozzlobeně pokrčila rameny. „Řekla jsem vám všechno, co bylo řečeno mně. Jen jsem tam *dorazila*, a už mne zase poslali pryč, abych vás vyzvedla. Kostěj neměl kdy mě úplně zasvětit.“ Irene ji podezřívala, že se zlobí spíše na vlastní nevědomost než na Valea. Bradamant by přirozeně chtěla vědět, co se děje. Kdo by nechtěl?

A největší otázka ze všech, která znepokojovala Bradamant stejně jako Irene: o jakou záhadnou knihu, kterou zmínil Žen Šun, šlo? Nesouvisela s jeho vraždou, nebo byla její přímou příčinou?

A co by dělaly, kdyby ho *skutečně* zabil Knihovník? Pověst Knihovny by byla nadobro zničena – a jejímu prastarému poslání bráněno na každém kroku. A bez stabilizačního vlivu Knihovny by válčící draci a fae mohli svými nepřátelskými silami zničit lidský svět. Irene se zachvěla.